

השועל הערום והעכברושים

"אני משאיר את פי פתוח כדי שאוכל לנשום את כל האוויר שרק אוכל" ענה השועל "אני ניזון מהאוויר, זה המזון היחיד שלי, יום אחר יום. איני יכול לרוץ או ללכת, לכן אני נישאר כאן על מקומי. משתדל לא

להתלונן." כשעברו חלפו העכברושים, נשכב השועל לנוח על הקרקע. צר היה למלך העכברושים על השועל המסכן, ומידי ערב ובוקר ביקר עם כל קבוצת העכברושים, כדי לשוחח עם השועל, שנראה כה מסכן ולא התלונן על דבר. בכל ביקור, כאשר עזבו העכברושים ללכת, תפס וטרף השועל את העכברוש האחרון, ליקק את שפתיו, והעמיד פנים כאילו דבר לא קרה.

לפני שנים רבות חי עכברוש גדול ביער, ומאות עכברושים אחרים ראו בו מלך. שועל ערום ראה את קבוצת העכברושים והחל לתכנן כיצד ללכוד אותם. הוא רצה לאכול אותם, אך לא ידע איך לתפוס אותם. לבסוף הגה תכנית. הוא הגיע לפינה ליד משכנם של העכברושים והמתין עד להופעתו של אחד מהם. באותו רגע הוא נעמד על רגליו האחוריות. מלך העכברושים שאל את השועל: "שועל, למה אתה עומד על רגליך האחוריות?" "כי נכה אני" ענה השועל הערום "כואב לי כשאני עומד על רגלי הקדמיות." "ולמה פיך פתוח לרווחה?" המשיך העכברוש ושאל.

בכל ערב היו פחות עכברושים שהלכו לישון.
העכברושים שחשו שמהו לא בסדר. הם שאלו
את המלך מה קורה? המלך לא היה בטוח, אך חש
שהדבר כרוך בשועל.
בוקר אחד אמר המלך לשאר העכברושים: "לכו
אתם ראשונים, ואני אלך אחרון."
כך עשו, וכשעבר המלך, האחרון במאסף, זינק
לעברו השועל. אך הוא לא היה זריז דיו ומלך
העכברושים חמק ממנו.
"אז זה המזון שאתה אוכל. רגליך אינן נכות כפי
שהיו. היה זה התרגיל האחרון שעשית, שועל" אמר
מלך העכברושים. הוא זינק לעבר צווארו של
השועל, נושך עד זוב דם והרג אותו.
מאז חיו העכברושים בשמחה, בשקט ובשלווה.